

6 maja 2012 . V niedziela wielkanocna. Komentarz ojca Jacka Salija

(Dz 9,26-31) Kiedy Szaweł przybył do Jerozolimy, próbował przyłączyć się do uczniów, lecz wszyscy bali się go, nie wierząc, że jest uczniem. Dopiero Barnaba przygarnął go i zaprowadził do Apostołów, i opowiedział im, jak w drodze /Szaweł/ ujrzał Pana, który przemówił do niego, i z jaką siłą przekonania przemawiał w Damaszku w imię Jezusa. Dzięki temu przebywał z nimi w Jerozolimie. Przemawiał też i rozprawiał z hellenistami, którzy usiłowali go zgładzić. Bracia jednak dowiedzieli się o tym, odprowadzili go do Cezarei i wysłali do Tarsu. A Kościół cieszył się pokojem w całej Judei, Galilei i Samarii. Rozwijał się i żył bogobojnie, i napełniał się pociechą Ducha Świętego.

(Dz 9,26-31)

Kiedy Szaweł przybył do Jerozolimy, próbował przyłączyć się do uczniów, lecz wszyscy bali się go, nie wierząc, że jest uczniem. Dopiero Barnaba przygarnął go i zaprowadził do Apostołów, i opowiedział im, jak w drodze /Szaweł/ ujrzał Pana, który przemówił do niego, i z jaką siłą przekonania przemawiał w Damaszku w imię Jezusa. Dzięki temu przebywał z nimi w Jerozolimie. Przemawiał też i rozprawiał z hellenistami, którzy usiłowali go zgładzić. Bracia jednak dowiedzieli się o tym, odprowadzili go do Cezarei i wysłali do Tarsu. A Kościół cieszył się pokojem w całej Judei, Galilei i Samarii. Rozwijał się i żył bogobojnie, i napełniał się pociechą Ducha Świętego.

(Ps 22,26-28.30-32)

REFREN: Będę Cię chwalił w wielkim zgromadzeniu.

Wypełnię me śluby wobec bojących się Boga.

Ubodzy będą jedli i zostaną nasyceni,
będą chwalić Pana ci, którzy Go szukają:
„Serca wasze niech żyją na wieki”.

Przypomną sobie i wrócą do Pana wszystkie krańce ziemi
i oddadzą Mu pokłon wszystkie szczepy pogańskie.
Jemu oddadzą pokłon wszyscy, co śpią w ziemi,
przed Nim zegną się wszyscy, którzy staną się prochem.

A moja dusza będzie żyła dla Niego,
potomstwo moje Jemu będzie służyć,
przyszłym pokoleniom o Panu opowie,
a sprawiedliwość Jego ogłoszą ludowi, który się narodzi.

(1 J 3,18-24)

Dzieci, nie miłujmy słowem i językiem, ale czynem i prawdą! Po tym poznamy, że jesteśmy z prawdy, i uspokoimy przed Nim nasze serce. A jeśli nasze serce oskarża nas, to Bóg jest większy od naszego serca i zna wszystko. Umiłowani, jeśli serce nas nie oskarża, mamy ufność wobec Boga, i o co prosić będziemy, otrzymamy od Niego, ponieważ zachowujemy Jego przykazania i czynimy to, co się Jemu podoba. Przykazanie zaś Jego jest takie, abyśmy wierzyli w imię Jego Syna,

Jezusa Chrystusa, i miłowali się wzajemnie tak, jak nam nakazał. Kto wypełnia Jego przykazania, trwa w Bogu, a Bóg w nim; a to, że trwa On w nas, poznajemy po Duchu, którego nam dał.

(J 15,4.5b)

Trwajcie we Mnie, a Ja w was trwać będę. Kto trwa we Mnie, przynosi owoc obfity.

(J 15,1-8)

Ja jestem prawdziwym krzewem winnym, a Ojciec mój jest tym, który uprawia. Każdą latorośl, która we Mnie nie przynosi owocu, odcina, a każdą, która przynosi owoc, oczyszcza, aby przynosiła owoc obfitszy. Wy już jesteście czyści dzięki słowu, które wypowiedziałem do was. Wytrwajcie we Mnie, a Ja /będę trwał/ w was. Podobnie jak latorośl nie może przynosić owocu sama z siebie - o ile nie trwa w winnym krzewie - tak samo i wy, jeżeli we Mnie trwać nie będziecie. Ja jestem krzewem winnym, wy - latoroślami. Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity, ponieważ beze Mnie nic nie możecie uczynić. Ten, kto we Mnie nie trwa, zostanie wyrzucony jak winna latorośl i uschnie. I zbiera się ją, i wrzuca do ognia, i płonie. Jeżeli we Mnie trwać będziecie, a słowa moje w was, poproście, o cokolwiek chcecie, a to wam się spełni. Ojciec mój przez to dozna chwały, że owoc obfity przyniesiecie i staniecie się moimi uczniami.

Komentarz.

Zauważmy istotną nowość alegorii o szczepie winnym w porównaniu do starotestamentalnych obrazów ludu Bożego jako winnicy. W Starym Testamencie Bóg nieraz skarży się na to, że Jego winnica sprawia Mu rozczarowanie. "Rozsądźcie, proszę, między Mną a winnicą Moją - cytuję teraz Pieśń o winnicy z Księgi Izajasza - co jeszcze miałem uczynić winnicy mojej, a nie uczyniłem w niej? Czemu, gdy czekam, by winogrona wydała, ona cierpkie dała jagody?" (Iz 5,3n), "Ja zasadziłem ciebie jako szlachetną latorośl winną - skarży się Bóg w Księdze Jeremiasza. - Dlaczego więc zmieniłaś się w dziki krzew, w zwyrodniałą latorośl?" (Jr 2,21).

Otóż w Nowym Testamencie skargi takie mogą się odnosić już tylko do poszczególnych wierzących albo do poszczególnych wspólnot, natomiast niemożliwe są w odniesieniu do całego Kościoła. Krzewem winnym tej Winnicy jest przecież sam Syn Boży, bez reszty rozmiłowany w Ojcu i bez reszty Mu oddany, i niemożliwe jest, żeby On kiedykolwiek w najmniejszym stopniu zawiódł swojego Przedwiecznego Ojca.

Każdy z nas niestety może zawieść Boga. Niemożliwe jest jednak, żeby Boga zawiódł Kościół. Bo Głową Kościoła, jego Kamieniem węgielnym i krzewem winnym jest sam Jezus Chrystus. Właśnie dlatego Kościół, choć składa się z grzeszników, nigdy nie przestaje być świętym. Świętość Chrystusa nie tylko nieskończenie przeważa wszystkie grzechy członków Kościoła, ale pozwala Kościołowi spełniać posługę zbawienia. Przecież to właśnie mocą świętości Chrystusa grzesznicy w Kościele przestają być grzesznikami i przemieniają się w świętych.

W dzisiejszej Ewangelii Pan Jezus nas poucza, że nasza łączność z Nim to dla nas sprawa życia i śmierci. Jeśli ktoś utraci łączność z Nim, popadnie w śmierć wieczną i w ogóle bez Niego nic uczynić nie możemy. Nic godnego życia wiecznego. Bo można, rzecz jasna, odejść od Chrystusa i robić wielką karierę, zyskać wielki poklask u ludzi, być autorem wielkich wynalazków i podejmować wielkie przedsięwzięcia. Jednak wykonując wszystkie te dzieła, nie osiągniemy życia wiecznego, jeśli będziemy oderwani od Chrystusa. Tylko w Chrystusie możemy przynosić owoce na życie wieczne.

o. Jacek Salij